

natlačeno in neprimerno razvrsteno, čemur je krivo primanjkanje prostora. Tudi je še mnogo reči, katere se iz istega vzroka ne morejo v muzeji razpostaviti in tako ostanejo občinstvu nepristopne. Vse to bode v novem muzeji drugače, ker bode dovolj prostora. — Pri tej priliki ne morem si kaj, da ne bi omenil novčene zbirke rajncega župnika in slovenskega literata Parapata. Koliko se je on bavil na literarnem polju, je v obče znano, a da je bil i marljiv starinoslovec, tega morda ne vé vsak. Njegova krasna numizmatična zbirka obsega okoli 312 denarjev in spomenic vseh papežev od 16 veka do današnjega dne, veliko denarjev različnih škofov, mnogo novcev oglejskih, tirolskih, beneških, več denarjev, katere je naredil naš rojak medaljer Šega, in redko spomenico kranjskih stanov l. 1790 in še mnogo družih, med kojimi je izdal samo za papeške nad 1100 gold., kakor sem izračunil iz njegovega zapisnika. To zbirko ima sedaj v posesti rajncega mati gosp. Parapatova. Ker bi pa ona rada zbirko prodala in sicer tako, da bi ne šla iz dežele, marveč v njej ostala, za to opozorujem sl. deželni odbor, kateri ima tudi čuvati nad tem, da se starine iz domačije ne izvažajo, marveč ostanejo v deželi, naj kupi dragoceno zbirko za deželni muzej, da ostane v deželi in ne gre na tuje. Gospá Parapatova je voljna prodati vso zbirko za 1100 gold., kolikor jo je cenil gosp. državni poslanec Windischgrätz, da si je še več vredna. Zbirka pa bode krasila novi muzej.

Javna zahvala.

Kakor leta 1879. o mojem 70. rojstnem godu tako mi je o priliki, ko mi je naš presvitli Cesar in Gospod podeliti blagovolil viteški red železne krone tretje vrste, došlo uni in ta teden ustmeno in pismeno, od blizu in daleč, od posameznih prijateljev in mnogih društev in občin toliko dokazov ljubezni in naklonjenosti, da mi ni mogoče kar hitro, kakor je dostojno in moje srce želi, vsacemu izreči dolžno zahvalo.

Zato sem primoran obrniti se na pot javnosti in svojim prijateljem, vsem skupaj in vsacemu posebej, po tej poti objaviti svojo najtoplejšo zahvalo za toliko mila mi čestitanja z radostnim priznanjem, da milostljivo odlikovanje Cesarjevo sega veliko dalje nego na samo mojo osobo, marveč da se po njem počesčen čuti ves narod slovenski, s katerim skupno po zgledu Najvišjega cesarjevega gêsla: „viribus unitis“ z združeno močjo delujemo Slovenci kot neomahljivo zvesti Avstrijani in pošteni sinovi matere Slovenije. Zato, ponavlja je prisrčno zahvalo za tako ljubeznjive čestitke vsem svojim prijateljem, ž njimi vred navdušeno kličem: *Slava Njegovemu Veličanstvu presvitlemu cesarju Franc Josipu I.!* Bog ga z vso Njegovo presvitlo rodovino mnogaja leta živi srečnega!

V Ljubljani 17. maja 1881.

Dr. Jan. Bleiweis.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Njegovo ces. in kr. apostolsko Veličanstvo je gospodu ministru predsedniku blagovolilo poslati sledeče Najvišje svojeročno pismo:

„Ljubi grof Taaffe! Veselje, katero je Moje očetovsko srcé v teh dnevih napolnjevalo, občutil sem v dvojni meri po mogočem vtisu splošnega srčnega sočutja, s katerim je skupna vélika družina Moje države narodov ženitev cesarjeviča, ljubega sina Mojega, z Menoj slavila. Globoko ginen od navdušene radosti, katera je Mene, cesarjeviča in cesaričinjo na Dunaji obsipala, in preveselo prevzet od brezštevilnih čestitanj, katera so iz vseh dežel in vseh krogov prebivalstva došla ustno, pismeno in telegrafično, izrekam s tem v Svojem in v novoporočenih imenu za vse te ginljive dokaze ljubezni in zvestobe, za to iz srca izvirajočo in v srce sezajočo verno udanost, za sijajne slavnostne naprave, za mnogoštevilne dobrodelne čine in vseh vrst ustanove, za globokočutna častna darila, za vse in vsako vsem skupaj in vsakemu posebej Svojo presrčno zahvalo. Zaklad ljubezni in zvestobe, ki se je Našima otrokoma v teh dnevih pokazal in katerega se bodeta za vso bodočnost ohraniti trudila, je Meni in Moji hiši srečo oznanujoče znamenje ravno sedaj sklenjeni zakonski zvezi, za katero Jaz s Svojimi narodi prosim nebeškega blagoslova.

Naročujé Vam, to splošno dati na znanje, želim, da se Moja cesarska zahvala čuje do najubožnejše kočé in do skrajnih méj Moje države, ker se Mi je od vseh strani v najrazličnejših jezikih in oblikah javil ljubezni jednaki čut, kakoršen se je v krasnem vedenji prebivalstva Dunajskega pokazal na tako nepozabljivo lep način.“

Na Dunaji 12. maja 1881.

Franc Jožef s/r.

V tem prisrčnem cesarjevem pismu se pač bolj glasi očetova, ko cesarjeva zahvala; tako more govoriti le vladar, ki je ves navdan ljubezni do svojih narodov, pa ga ljubijo tudi narodi njegovi. Al ne samo z besedo je cesar razodeval veselje svoje o poroki cesarjeviča Rudolfa, ampak tudi z blagim dejanjem kazal je to. Tako je iz lastne svoje blagajnice ustanovil 22 štípendij po 300 gold. v zlatu za dijake na vseučiliščih, na tehniških šolah, na višji dunajski kmetijski šoli in na akademiji za umetnosti, — poleg teh 22 štípendij tudi 10 za zavode, v katerih se izrejajo hčere oficirjev.

Rusko. Iz Petrograda. — Cesarski ukaz namesto grofa Loris Melikova imenuje grofa Ignatieva za ministra notranjih oprav.

Telegram „Novicam“.

Dunaj 18. maja.

Nadejati se je, da je jutri ves državni proračun rešen. Slovenski poslanci radostni čestitamo narodnim volivcem, da so zmagali pri volitvah v zbornico kupčijsko in obrtnijsko. Živili!

Listnica vredništva. Gosp. A. Sk. na D: Prav tako! Radi pomagamo.